

L'homenatge a N'Enric Sans i Salellas

El periodista Manuel Brunet, tan vinculat a la vida de Figueres, en un dels seus escrits digué que a l'Empordà tot estava per fer. El que passa potser, en bona part, és que a l'Empordà tenim moltes coses per fer.

Una de tantes coses que, a Figueres concretament, teniem per fer, era aquest homenatge a la memòria de N'Enric Sans i Salellas, el compositor al qual dediquem l'Aplec d'enguany.

Si tots els pobles deuen gratitud a llurs artistes, els empordanesos la devem d'una manera especial a aquells que han contribuït a forjar la nostra reconeguda tradició sardanista seguint el camí traçat pel genial Pep Ventura.

I, quin és el figuerenc que entre els seus inoblidables records de joventut no guarda dins del cor el ressò llunyà d'alguna de les alegroies sardanes d'en Sans ballada o escoltada a la nostra incomparable Rambla?

N'Enric Sans nasqué a la capital de l'Alt Empordà el dia 10 de setembre del 1890 i morí també entre nosaltres l'onze de febrer del 1953.

Als cinc anys, el seu pare, En Feliu Sans i Camps —excel·lent solista de tenora que recordava perfectament l'Avi Pep i les seves màgiques interpretacions —li va començar a ensenyar les beceroles de la Música, i als set anys va començar a estudiar el violí. Més tard, perfeccionà els seus estudis amb els mestres Domènec Sánchez Deyá, de Barcelona i Alphonse Lefort, del Conservatori de París.

Tenia escassament deu anys quan ja actuà en orquestres de teatre i als dotze va debutar en una cobla.

Durant la seva vida artística va formar part de nombrosos conjunts, entre ells la reputada cobla "L'Art Gironí", que va deixar l'any 1910 per passar a dirigir "L'Antiga Pep", de Figueres, amb la que a París va gravar algun dels primers discs de sardanes.